

அடிமேல் அடியாக

டோமி டே போலோ

தமிழில்- சபேசன்

Bobby loved to be with his grandfather, Bob. They did so many things together.

Then Bob suffered a stroke, and Bobby was frightened and confused until he realized that even though Bob couldn't move or talk, he knew what was happening around him.

And it was Bobby who began to help Bob with some of the things his grandfather had helped him to learn—how to eat by himself, to talk, and even to walk again.

In this companion volume to *Nana Upstairs and Nana Downstairs*, Tomie de Paola lovingly and perceptively explores the relationship between a child and his grandfather in a situation experienced by many families.

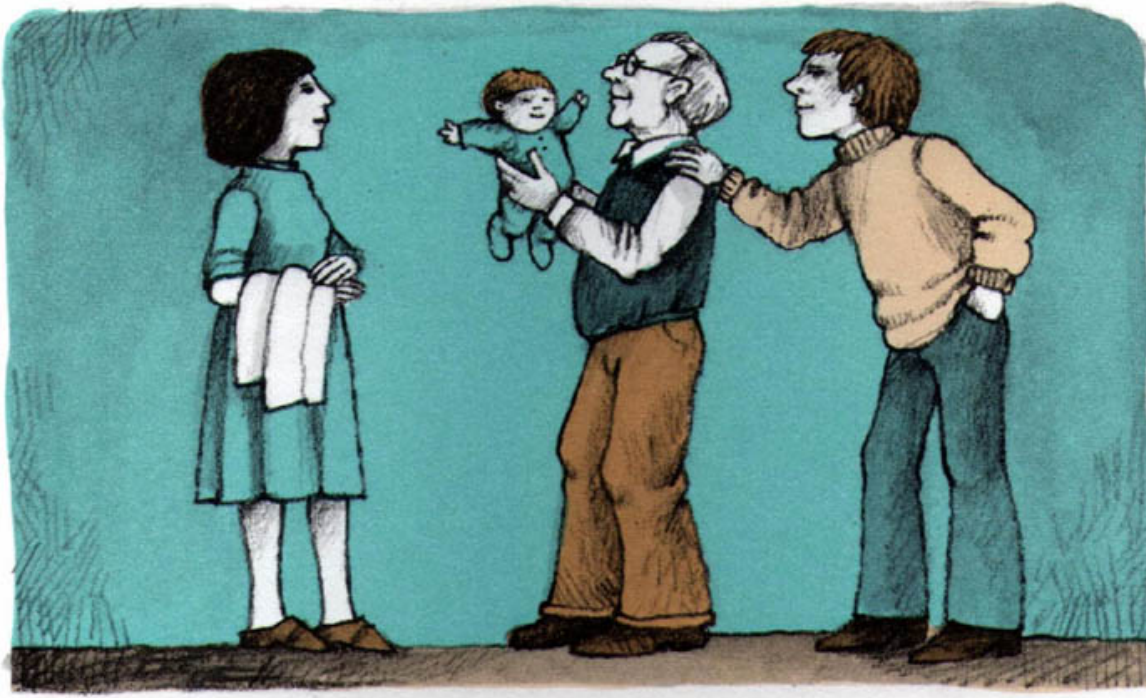
பாபி தன் தாத்தா பாப்
கூட இருக்க மிகவும் விரும்புவான்.
அவர்கள் இருவரும் இணைந்து நிறைய
வேலைகள் செய்துள்ளனர்.

பாப் க்கு பக்க வாதம் தாக்கியது. பாபி
மிகவும் பயந்தான் பாப் க்கு நகரவோ
பேசுவோ முடியாது என்றாலும் என்ன
நடக்கிறது என்பதை அறிந்துகொள்ள
முடியும் என்று பாபிக்கு தெரிந்த போது
அவன் குழப்பங்கள் தீர்ந்தன.

பாபி தன் தாத்தா பாபிடம்
கற்றுக்கொண்டபடியே தானாகவே
சாப்பிடுவதற்கும் பேசுவதற்கும்
நடப்பதற்கும் கூட உதவினான்.

கதாசிரியர் டாமி போலோ நிறைய
குடும்பங்களில் அனுபவமாக நடக்க கூடிய
ஒரு குழந்தைக்கும் அதன்
தாத்தாவிற்குமான உறவை அன்போடு
விளக்க முற்படுகிறார்.

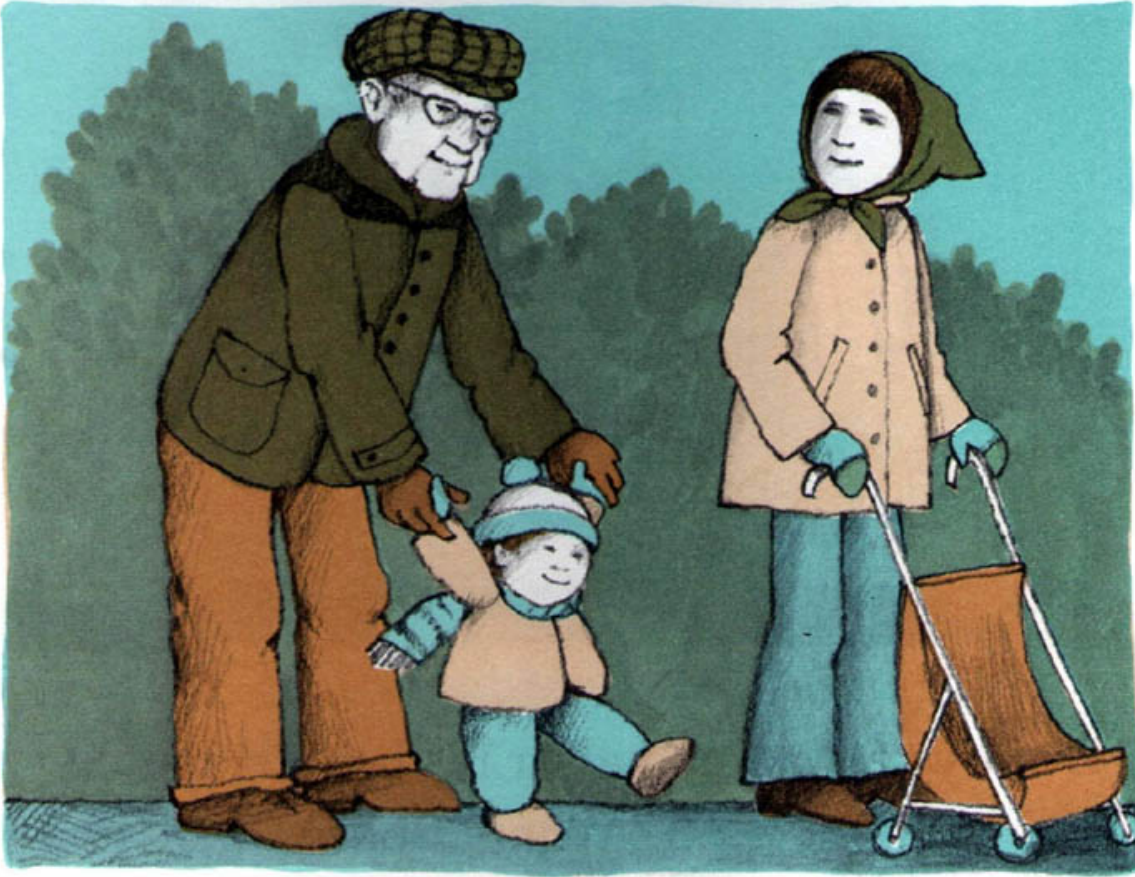

Bobby was named after his best friend, his grandfather, Bob. When Bobby was just a baby, his grandfather told everyone, "Bobby will be three years old before he can say Grandpa, so I'm going to have him call me Bob."

And "Bob" was the first word Bobby said.

பாபிக்கு அவனுடைய
மிக நெருங்கிய
நண்பனான அவன்
தாத்தா பாப் என்ற
பெயரிலிருந்து எடுத்து
பாபி என்று பெயர்
சூட்டப்பட்டது. பாபி
பேசிய முதல்-
வார்த்தையே "பாப்"
என்பதுதான்.

Bob was the one who helped Bobby learn to walk.

“Hold on to my hands, Bobby,” his grandfather said. “Now one foot, now the other.”

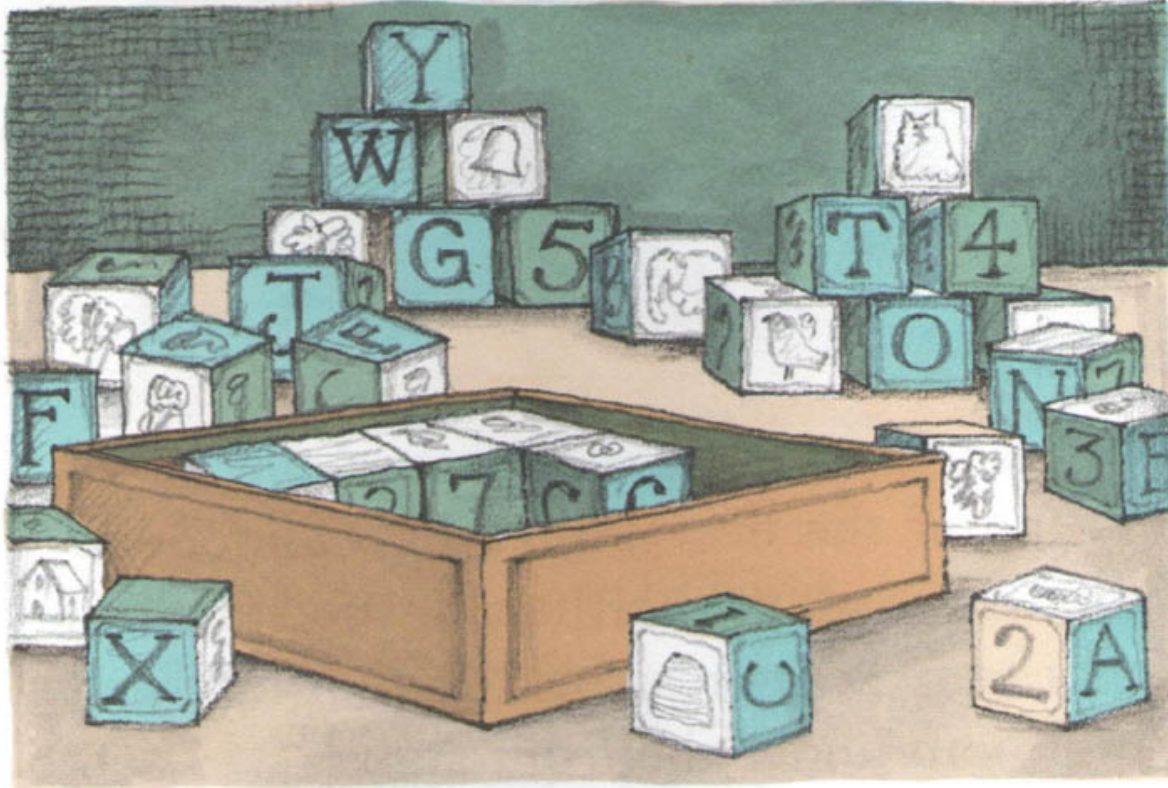
பாபிக்கு நடக்க
கற்றுக்கொடுத்தவர் பாப்
தான். “என் கையை
பிடித்துக்கொள் பாபி”
என்று கூறி “ஒரு
காலை எடுத்து வை
இப்போது இன்னொரு
கால்” என்று
பழக்கியவர் அவன்
தாத்தா தான்.

One of the best things Bob and Bobby did was to play with the old wooden blocks that were kept on a shelf, in the small sewing room under the front stairs.

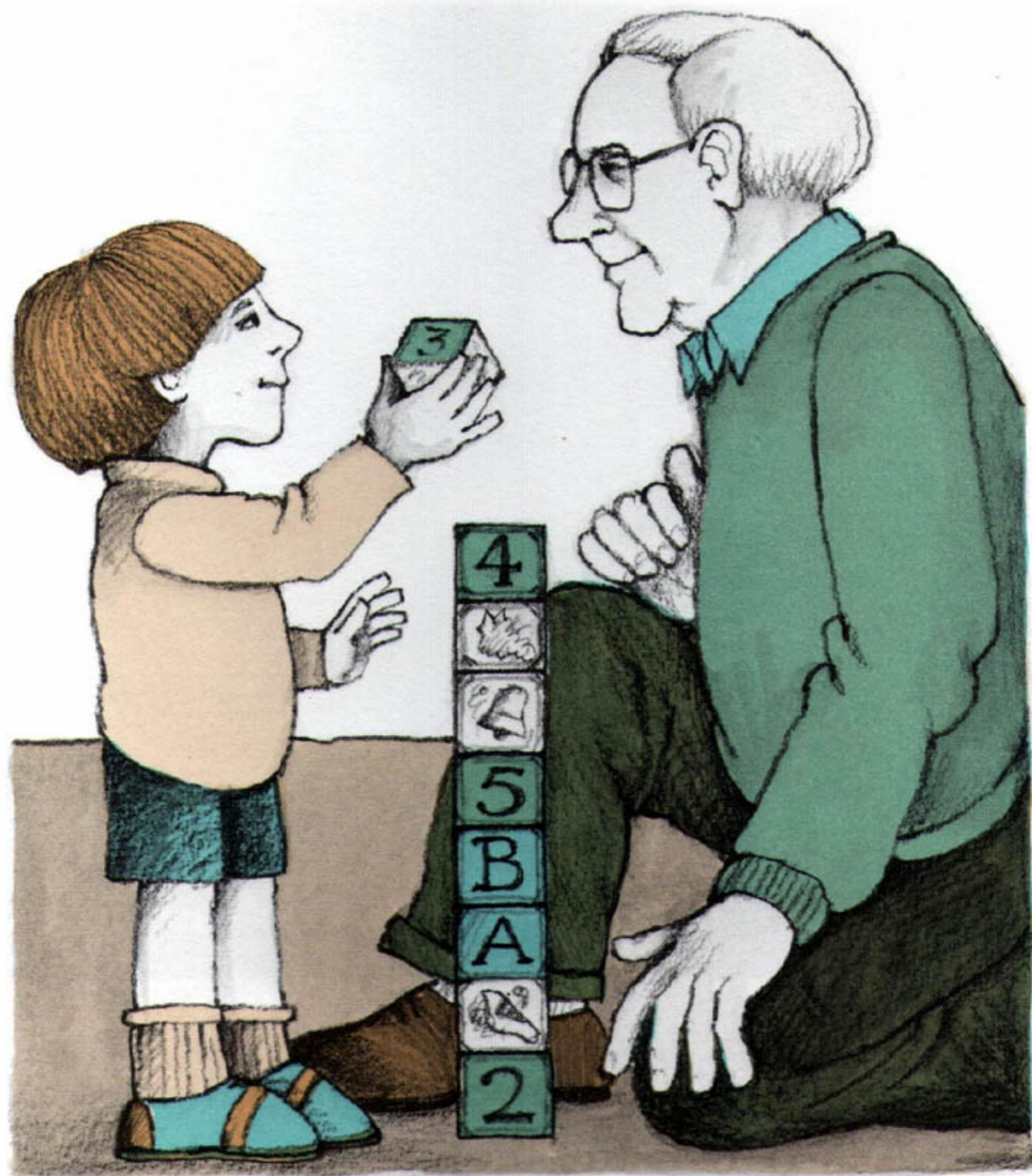
முன் பக்கம்
மாடிப்பாடியின் கீழ்
இருந்த சிறிய
தையல் அறையில்
மரக்கட்டைகளை
வைத்து
விளையாடியது
தான் பாப்
க்கும் பாபிக்கும்
மிகவும் பிடித்த
பொழுதுபோக்காகும்.

The blocks had letters on two sides, numbers on two sides and pictures of animals and other things on the last two sides. Bob and Bobby would slowly, very slowly put the blocks one on top of the other, building a tall tower. There were thirty blocks.

அந்த

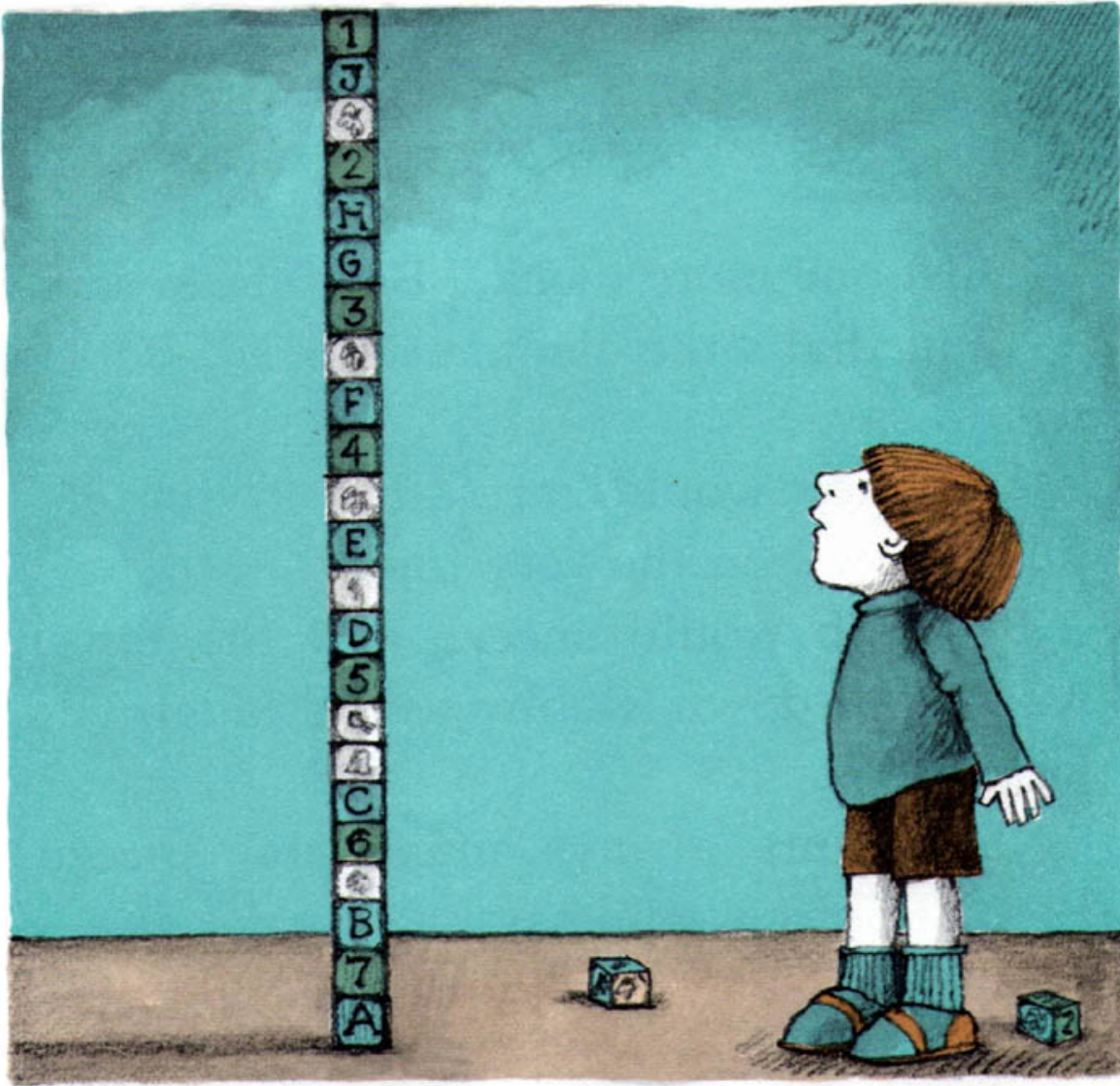
சதுரமரக்கட்டைகளில்
இரண்டு பக்கம்
எழுத்துக்கள் இருந்தன
இரண்டு பக்கம் எண்கள்
இருந்தன கடைசி
இரண்டு பக்கத்தில்
விலங்குகளின்
படங்களும் மற்ற
படங்களும் இருந்தன.
பாபும் பாபியும்
சதுரமரக்கட்டைகளை
ஒன்றின் மேல் ஒன்று
மெல்ல மெல்ல
உயரமான கோபுரம்
கட்டுவார்கள். முப்பது
மரக்கட்டைகள்
இருந்தன.

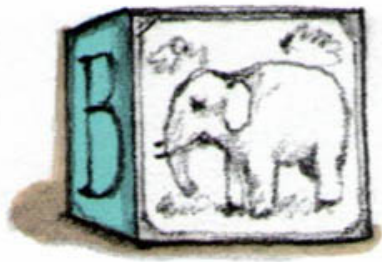
Sometimes the tower would fall down
when only half the blocks were piled up.

சில நேரங்களில்
பாதி கட்டைகளை
அடுக்கும்போதே
கீழே விழுந்து
குவிந்துவிடும்.

Sometimes the tower would be almost finished.

சில நேரங்களில்
அந்த கோபுரம்
கிட்டத்தட்ட
முடிந்துவிடும்.

“Just one more block,” Bob would say.

“And that’s the elephant block,” Bobby would say.

And they would carefully put the elephant block on the very top.

But Bob would sneeze and the tower would fall down. Bobby would laugh and laugh.

“Elephants always make you sneeze, Bob,” Bobby would say.

“We’ll just have to try the next time,” his grandfather would say.

“இன்னும் ஒரேயொரு
கட்டை” என்பார் பாப். “அந்த
யானை படம் போட்ட
கட்டைதான்” என்பான் பாபி.
பின் இருவரும் மிகவும்
கவனத்துடன் அந்த யானை
கட்டையை உச்சியில்
வைப்பார்கள். ஆனால்
பார்த்து பாப் தும்மியவுடன்
அந்த கோபுரம் கீழே
விழுந்துவிடும். பாபி
சிரிப்பான் சிரித்துக்-
கொண்டேயிருப்பான்.

இந்த
யானைக்கட்டை
உங்களை எப்போதும்
தும்ம வைத்து
விடுகிறது. “நாம்
எப்போதும் மறுபடியும்
மறுபடியும்
முயற்சித்துக்கொண்
டே இருக்க
வேண்டும்” என்று
தாத்தா சொல்லுவார்.

Then Bob would sit Bobby on his knee and tell him stories.

“Bob, tell me the story about how you taught me to walk,” Bobby would say.

பிறகு பாப் பாபியை
தன் முழங்காலில்
உட்கார வைத்து
கதைகள்
சொல்லுவார்.

பாபி “பாப் நீங்கள்
எனக்கு நடக்க
கற்றுக்கொடுத்தீர்கள்,
நடக்க கற்று கொடுத்த
கதையை கூறுங்கள்”
என்பான்.

And his grandfather would tell Bobby how he held Bobby's hands and said, "Now one foot, now the other. And before you knew it . . ."

அவன் தாத்தா
கூறுவார் எப்படி
அவர் பாபின்
கைகளை கொண்டு
“ஒரு காலை
எடுத்துவை இப்போ
இன்னொருகால்
எடுத்துவை என்று
சொல்லி சொல்லி நீ
நடப்பது
தெரியாமலேயே
நடந்துவிடுவாய்”
என்பார்.

On Bobby's fifth birthday, Bob and he had a special day. They went to the amusement park. They rode a roller coaster, ate hot dogs and ice cream. They had their pictures taken in a machine, and they sang a song and made a phonograph record.

பாபியின் 5வது
பிறந்தநாள் பாப் க்கும்
அவனுக்கும் ஒரு
முக்கியமான நாளாக
அது
அமைந்தது அவர்கள்
பொழுதுபோக்கு
பூங்காவிற்கு சென்றனர்
ரோலர்- கோஸ்டரில்
பயணித்தனர், ஹாட்-
டாக், ஐஸ் கிரீம்
சாப்பிட்டனர்
படமெடுக்கும்
கருவியில் படம்
எடுத்துக்கொண்டனர்
இருவரும் பாட்டுப்பாடி
போனோகிராப் மூலம்
பதிவு செய்தனர்.

And when it got dark, they watched the fireworks.

இருள் சூழ்ந்ததும்
இருவரும்
பட்டாசுகள்
வெடிப்பதை பார்த்து
மகிழ்ந்தனர்.

On the way home, Bob told Bobby stories.

“Now, tell me the story about how you taught me to walk,” Bobby said.

And Bob did.

வீட்டிற்கு திரும்பும்போது பாப்
பாபிக்கு கதைகள் சொன்னார். “எனக்கு
நடக்க கற்றுக்கொடுத்த கதையை
சொல்லுங்கள்” என்றான் பாப். மீண்டும்
அந்த கதையை கூறினார்.

Not long after Bobby's birthday, his grandfather got very sick. Bobby came home and his grandfather wasn't there.

"Bob is in the hospital," Dad told Bobby. "He's had what is called a *stroke*."

"I want to go see him," Bobby said.

"You can't, honey," Mom told him. "Right now Bob's too sick to see anyone. He can't move his arms and legs, and he can't talk. The doctor's not sure if he knows who anyone is. We'll just have to wait and hope Bob gets better."

பாபியின் பிறந்தநாளிற்கு பிறகு சிறிது காலத்திலேயே அவன் தாத்தா உடல் நலம் மிகவும் மோசமானது, பாபி வீட்டிற்கு வந்த பொது அவன் தாத்தா வீட்டில் இல்லை. பாப் மருத்துவமனையில் இருப்பதாக பாபியின் அப்பா கூறினார். "அவருக்கு பக்கவாத நோய் வந்திருக்கிறது" என்றார்.

நான் அவரை பார்க்கவேண்டும் என்றான் பாபி, தற்போது உன்னால் அவரை பார்க்க முடியாது என்றாள் அம்மா. இப்போது தாத்தா மிகவும் நலமில்லாமல் இருக்கிறார் அதனால் அவரை யாரும் பார்க்க முடியாது. அவர் கை கால்களை அவரால் அசைக்க முடியவில்லை, பேசவும் முடியவில்லை அவரால் யாரையும் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறதா என்று மருத்துவரால் உறுதியாக கூறமுடியவில்லை. பாப் நலம் பெறவேண்டும் என்று நம்பிக்கையோடு நாம் பொறுமையாக காத்திருக்கவேண்டியதுதான்.

Bobby didn't know what to do. He didn't want to eat; he had a hard time going to sleep at night. Bob just *had* to get better.

பாபிக்கு என்ன
செய்வது என்றே
புரியவில்லை .
அவனுக்கு சாப்பிட
பிடிக்கவில்லை
இரவில் தூக்கம்
வரவில்லை. பாப்
எப்படியாவது நலம்
பெற வேண்டும்
என்பதே அவனது
வேண்டுதலாய்
இருந்தது.

Months and months and months went by. Bob was still in the hospital. Bobby missed his grandfather.

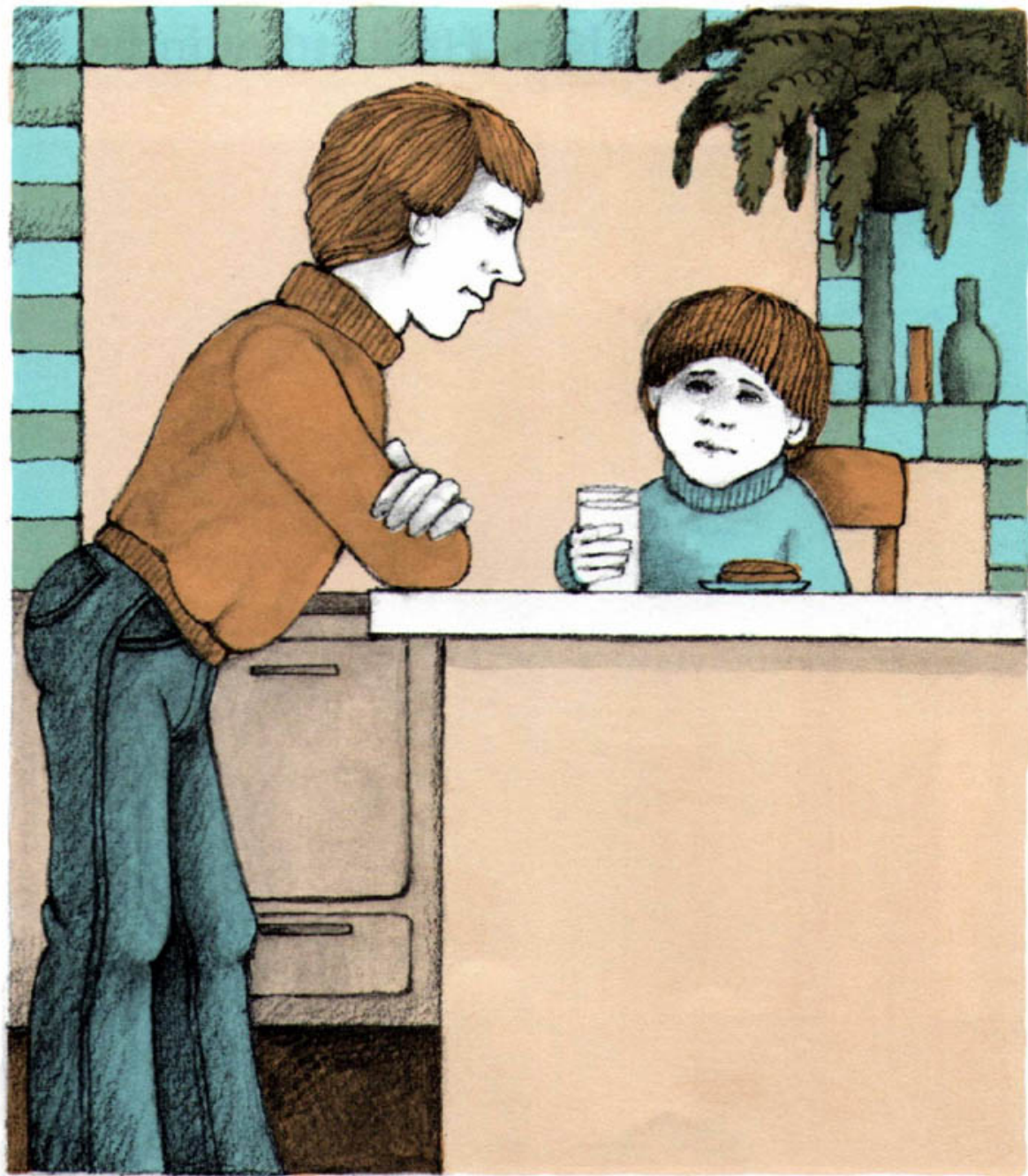
மாதங்கள்
கடந்துகொண்டே
இருந்தன. பாப்
இன்னும்
மருத்துவமனையிலே
யே இருந்தார்.
பாபிக்கு தாத்தா
இல்லாத குறை
இருந்துகொண்டே
இருந்தது.

One day when Bobby came home from school, his father told him that Bob was coming home.

“Now, Bobby,” Dad said, “Bob is still very sick. He can’t move or talk. When he sees your mother and me, he still doesn’t know who we are, and the doctor doesn’t think he’ll get any better. So, don’t be scared if he doesn’t remember you.”

ஒரு நாள் பள்ளியிலிருந்து திரும்பியபோது பாப் வீட்டிற்கு வரப்போவதாக அப்பா கூறினார்.

மேலும் அவர் சொன்னார் “பாபி !பாப் இன்னும் மிகவும் உடல் நலமில்லாமல்தான் உள்ளார் அவரால் அசையவோ பேசவோ முடியவில்லை என்னையோ அம்மாவையே இன்னும் அவரால் யார் என்று புரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை உன்னையும் அவர் புரிந்துகொள்ளாவிட்டால் பயப்படாதே “என்றார்

But Bobby *was* scared. His grandfather *didn't* remember him. He just lay in bed.

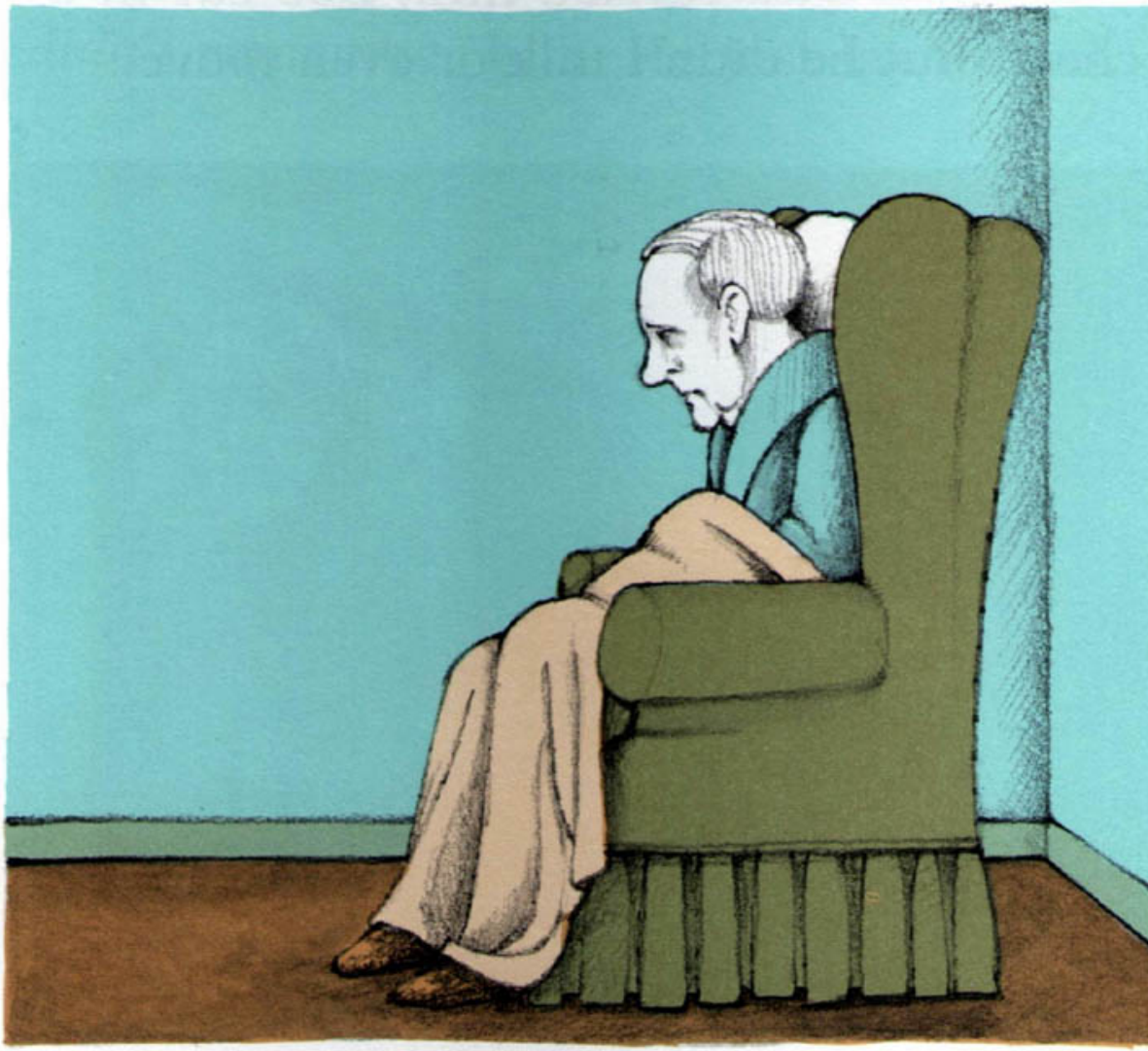

ஆனால் பாபி
பயந்தான்
தாத்தாவால்
அவனை
புரிந்துகொள்ளமுடி
யாது என்ற
செய்தியே அவனை
பயம்கொள்ள
வைத்தது.

And when Dad carried him, Bob sat in a chair. But he didn't talk or even move.

அவர் கட்டிலில்
படுத்தே இருந்தார்.
அப்பா தூக்கி
உட்காரவைத்தபோது
நாற்காலியில்
உட்கார்ந்தார்
ஆனால் பேசவும்
இல்லை அசையவும்
இல்லை.

One day, Bob tried to say something to Bobby, but the sound that came out was awful. Bobby ran out of the room.

ஒருநாள் பாப்
பாபிடம் ஏதோ
சொல்ல
முற்பட்டார் ஆனால்
ஒரு விசித்திரமான
சத்தம் மட்டும்
அவரிடமிருந்து
வந்தது. பாபி அவர்
அறையை விட்டு
ஓடி வந்து
விட்டான்.

“Bob sounded like a monster!” Bobby cried.

“He can’t help it, Bobby,” Mom said.

“பாப் மிருகம் மாதிரி
கத்துகிறார்” என்று
பாபி சத்தம்
போட்டான்.

“அவர் மீது
தவறில்லை” என்றார்
அம்மா.

So, Bobby went back to the room where Bob was sitting. It looked like a tear was coming down Bob's face.

"I didn't mean to run away, Bob. I was scared. I'm sorry," Bobby said. "Do you know who I am?"

Bobby thought he saw Bob blink his eye.

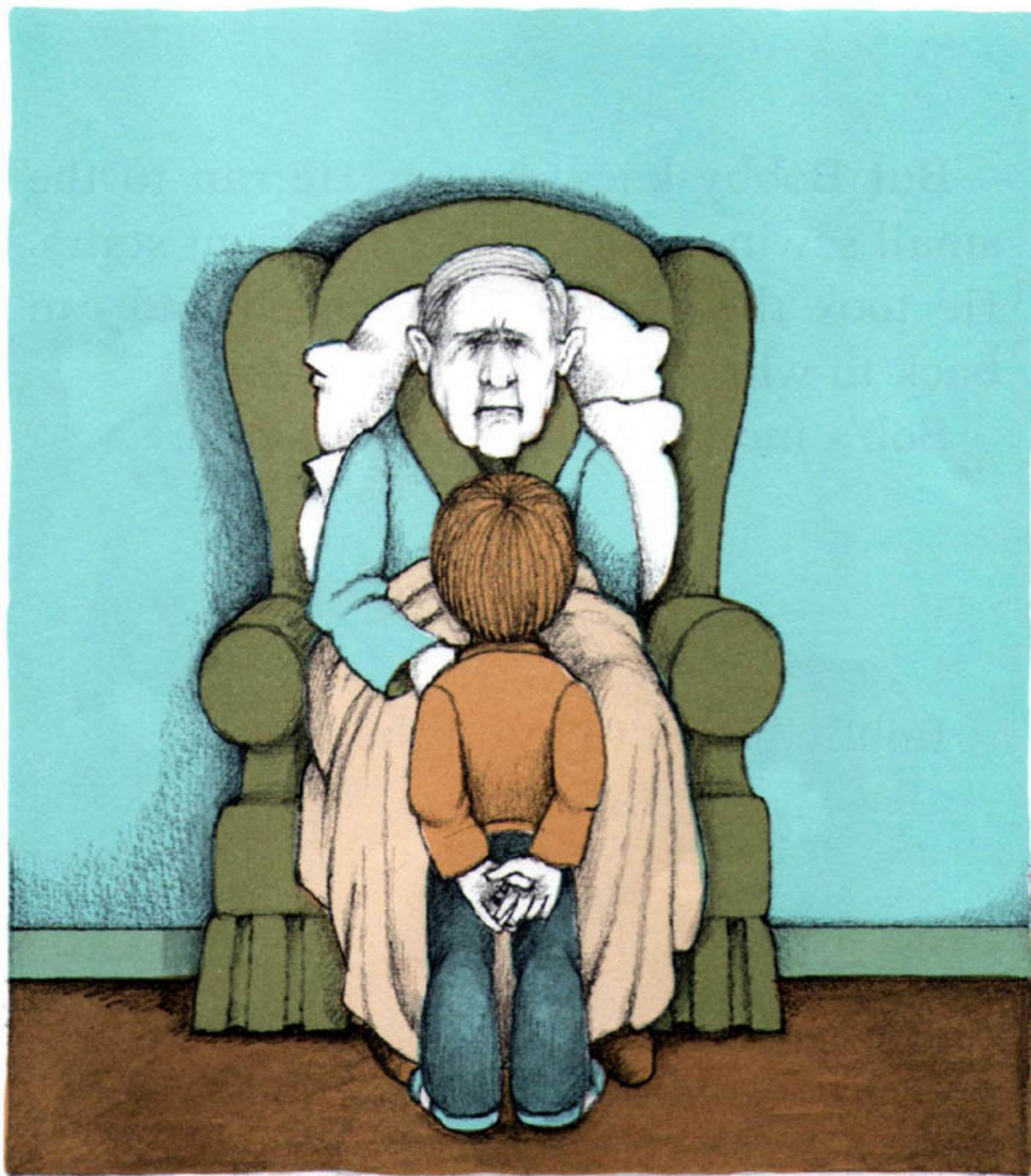
"Mom, Mom," Bobby called. "Bob knows who I am."

"Oh, Bobby," Mom said. "You're just going to upset yourself. Your grandfather doesn't recognize any of us."

பாபி மீண்டும் பாப்
இருந்த அறைக்கு
சென்று அவரை
பார்த்துக்கொண்டே
உட்கார்ந்து
விட்டான் .பாப்
முகத்தில் கண்ணீர்
வழிந்தோடுவதை
கண்டான் பாப்.

நான் வேண்டுமென்றே ஓடவில்லை பயந்துவிட்டேன் .என்னை
மன்னித்துவிடுங்கள் என்றான் . "என்னை தெரிகிறதா " என்றான்?

பாப் கண் சிமிட்டியது தெரிந்தது .பாபி கத்தினான் "அம்மா பாப் க்கு
என்னை தெரிகிறது ."அம்மா சொன்னாள் "பாபி உன்னையே நீ ஏமாற்றி
கொள்ளாதே அவரால் நம் யாரையும் புரிந்துகொள்ள முடிவில்லை."

But Bobby knew better. He ran to the small sewing room, under the front stairs. He took the blocks off the shelf and ran back to where Bob was sitting.

Bob's mouth made a small smile.

Bobby began to build the tower.

ஆனால் பாபிக்கு நன்றாகவே தெரிகிறது .
அவன் மாடிப்படிக்கீழே உள்ள அந்த தையல்
மெசின் அறைக்கு ஓடினான்.

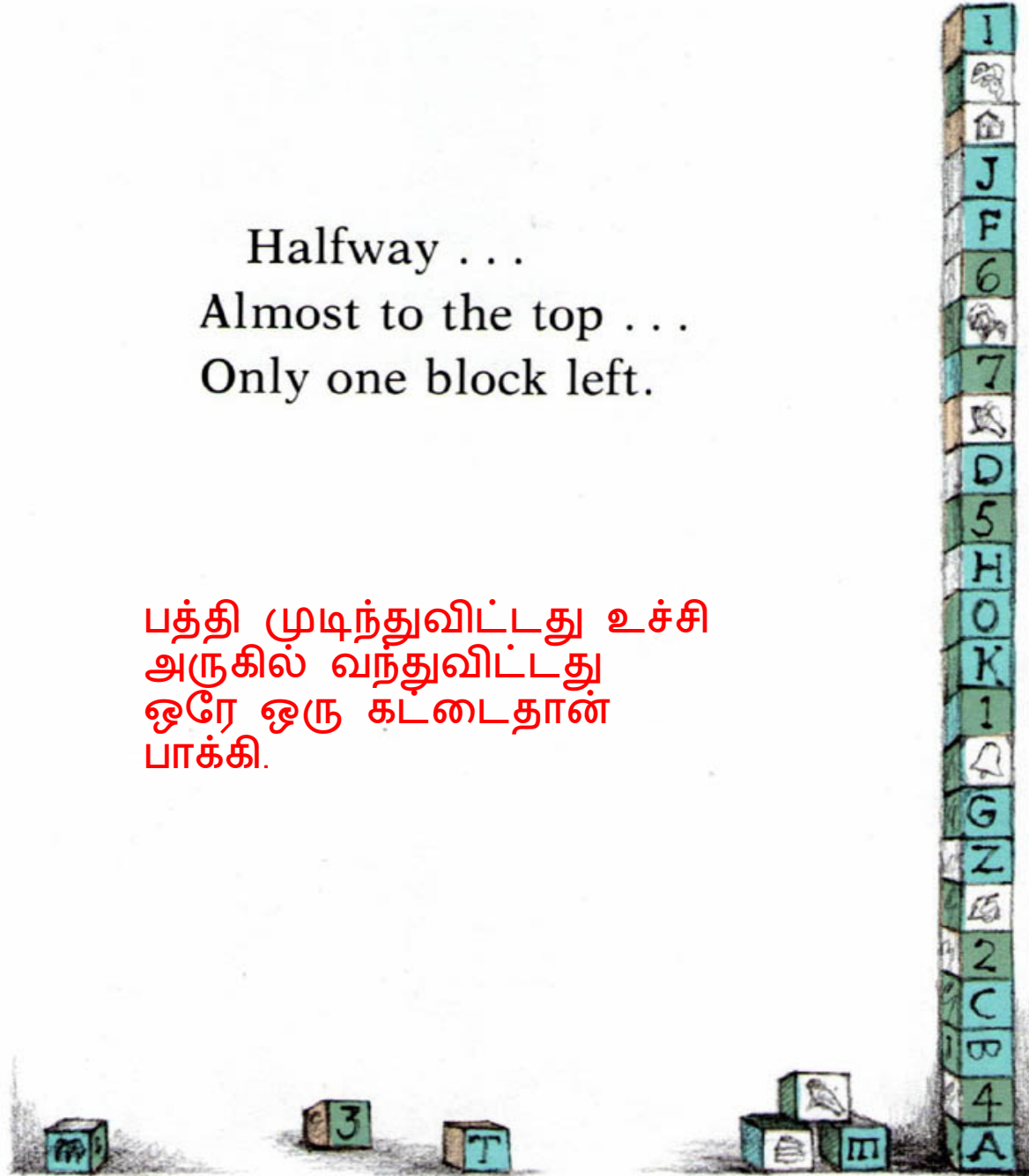
செல்ப்பில் இருந்த அந்த சதுர கட்டைகளை
எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் பாப்
உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கே ஓடி வந்தான்.

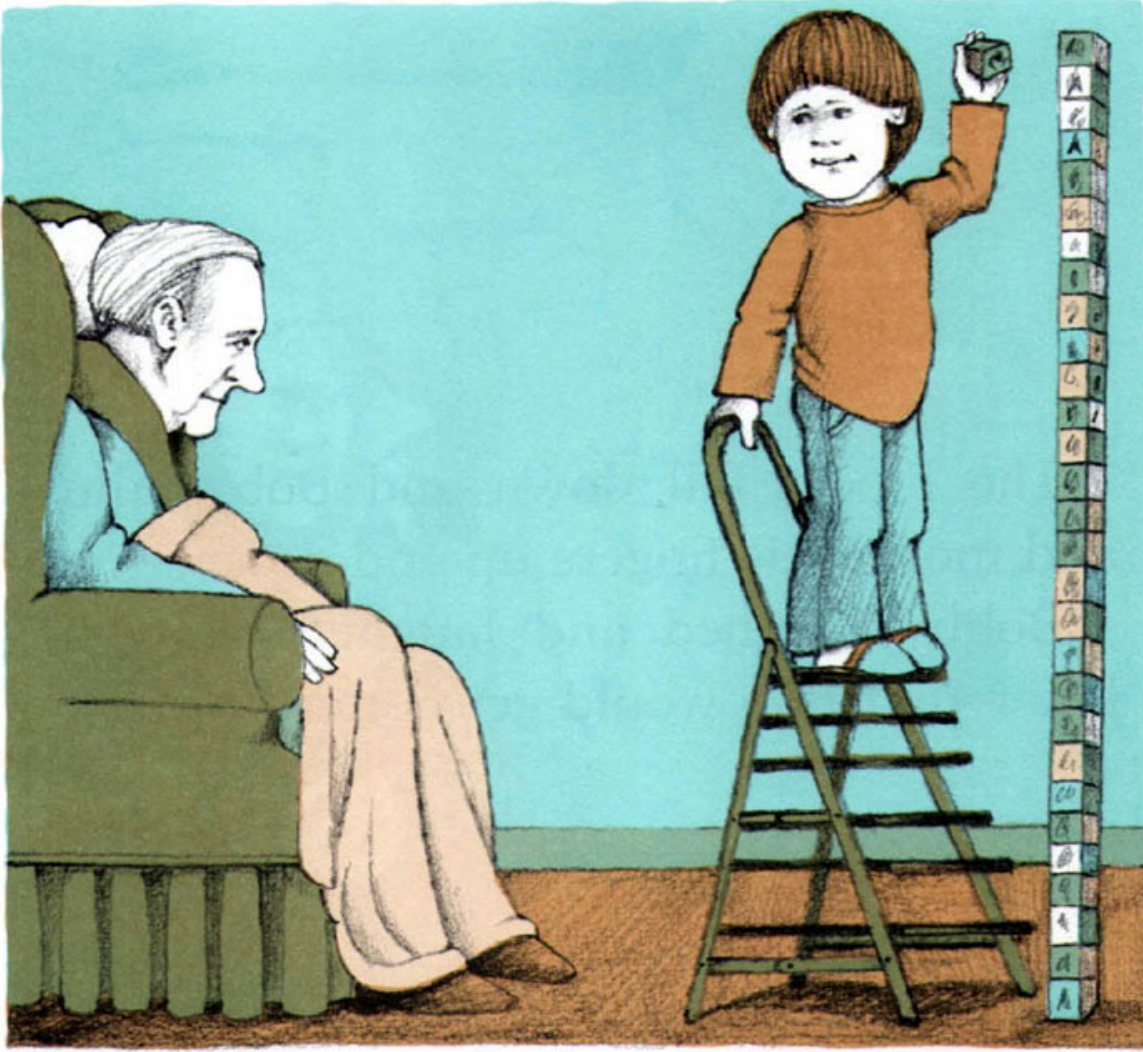
பாப் உதட்டில் சிறிய புன்னகை மலர்ந்தது.
பாபி கோபுரம் கட்டத்துவங்கினான்.

Halfway ...
Almost to the top ...
Only one block left.

பத்தி முடிந்துவிட்டது உச்சி
அருகில் வந்துவிட்டது
ஒரே ஒரு கட்டைதான்
பாக்கி.

“OK, Bob,” said Bobby. “Now the elephant block.” And Bob made a strange noise that sounded like a sneeze.

”ஓ.கே. பாப்
“என்றான் பாபி
.கடைசியில் அந்த
யானை கட்டையை
உச்சியில் வைக்க
வேண்டியதுதான்
பாக்கி “என்றான்.

பாப் தும்மும்போது
விசித்திர ஒலி
எழுப்பினார்.

The blocks fell down and Bob smiled and moved his fingers up and down.

Bobby laughed and laughed. Now he knew that Bob would get better.

கட்டைகள் கீழே விழுந்தன .பாப் சிரித்துக்கொண்டே
கையை மேலும் கீழும் அசைத்தார் .பாபி மேலும்
சிரித்தான் பாப் முன்னைவிட இப்போது நலம்
பெற்றுவிட்டதாக அறிந்தான்.

And Bob did. Slowly, he began to talk a little. It sounded strange but he could say "Bobby" just as clear as day. Bob began to move his fingers and then his hands. Bobby still helped to feed his grandfather, but one day Bob could almost hold a spoon by himself. But, he still couldn't walk.

அப்படியே பாப் உடல்
நலம் மெல்ல
முன்னேறியது அவர்
சிறிது பேச முற்பட்டார்.
வித்தியாசமான
சத்தமாகத்தான் இருந்தது.

ஆனால் பாபி என்ற
பெயரை மட்டும்
மிகச்சரியாக கூறினார்.
பாப் கை விரல்களை
அசைக்க தொடங்கினார்,
பிறகு கைகளை
அசைத்தார். பாபி தாத்தா
சாப்பிடுவதற்கு இன்னும்
உதவிக்கொண்டே
இருந்தான்.

ஒருநாள் சாப்பிடும்
கரண்டியை பாப்
தன் கைகளால் பிடிக்க
முடிந்தது. ஆனால்
அவரால் இன்னும் நடக்க
முடியவில்லை.

When the weather got nice and warm,
Dad carried Bob out to a chair set up on
the lawn. Bobby sat with him.

“Bobby,” Bob said. “Story.” So, Bobby
told Bob some stories.

வானிலை நன்றாகி
வெப்பமான போது
அப்பா பாபை தூக்கி
தோட்டத்தில்
நாற்காலியில்
உட்காரவைத்தார். பாபி
அவருடன்
உட்கார்ந்தான்.

'பாபி' என்று
கூப்பிட்டு பாப்
“கதைகள்” என்றார்.

Then, Bob stood up very slowly.

“You. Me. Walk,” said Bob.

Bobby knew exactly what Bob wanted to do.

Bobby stood in front of Bob and let Bob lean on his shoulders.

“OK, Bob. Now one foot.”

Bob moved one foot.

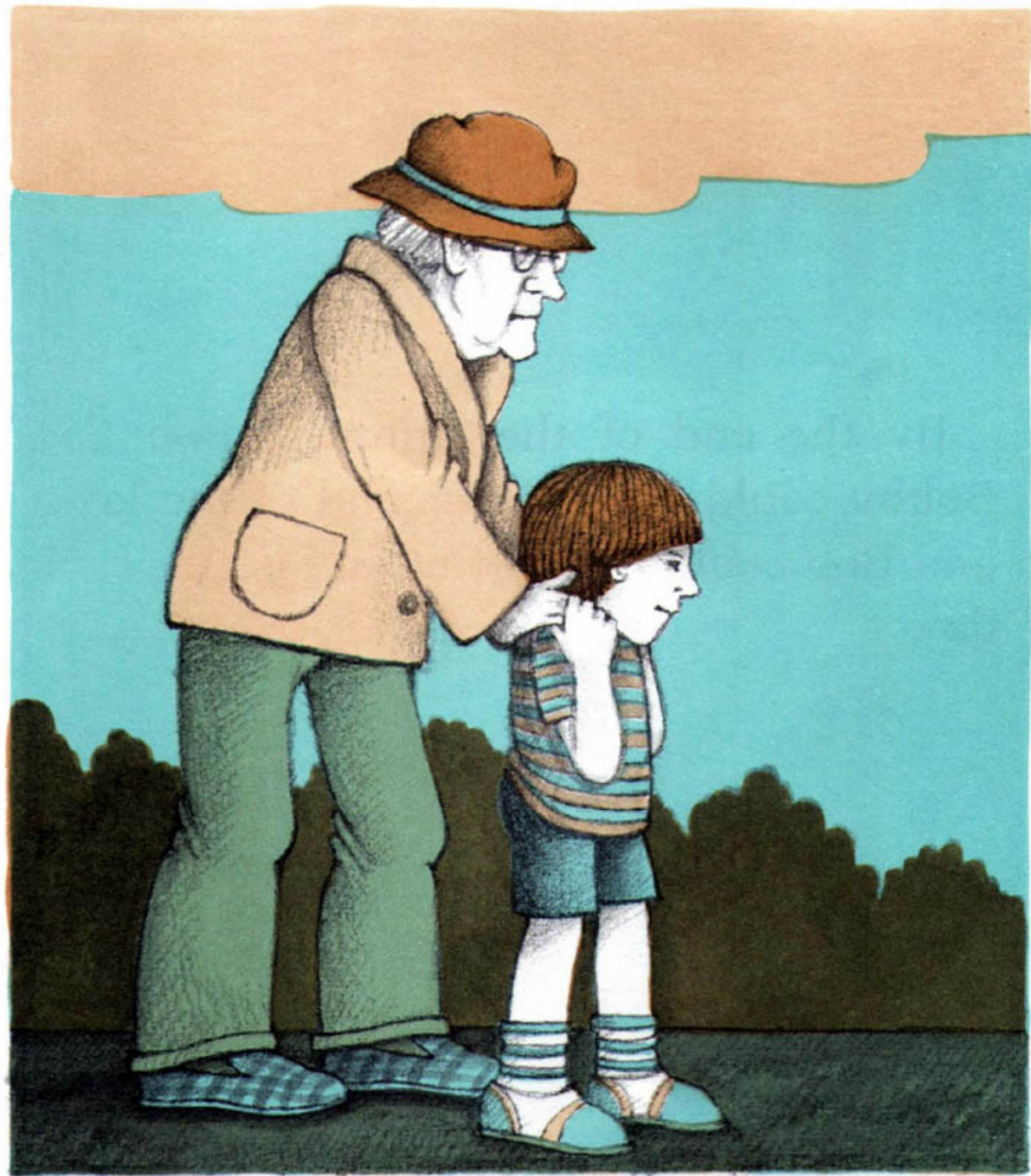
“Now the other foot.”

Bob moved the other.

பாபி சில கதைகள் சொன்னான் பிறகு பாப் மெல்ல எழுந்துநின்றார்.

“நீ நான் . நடக்கலாமா என்றார் பாப் .பாபிக்கு என்ன செய்ய சொல்கிறார் என்று சரியாக புரிந்தது. பாபி அவர் முன்புறம் வந்து தன தோளில் அவர் சாய்வதற்கு வசதியாக நின்றான்.

“சரி பாப் இப்போது ஒரு கால் ” பாப் ஒரு காலை எடுத்து வைத்தார் இப்போது அடுத்தக்கால் .பாப் மேலும் முன்னேறினர்.

By the end of the summer, Bob and Bobby could walk to the end of the lawn and Bob could talk better and better each day.

அந்த வெயில்கால முடிவில் பாபும்
பாபியும் புல்வெளியின் முடிவுவரை
நடக்க முடிந்தது.

பாப் ஒவ்வொருநாளும் நன்றாக பேச
முடிந்தது .

On Bobby's sixth birthday, Bobby got the blocks. Slowly he built up the tower. Only one block to go.

"Here, elephant block," Bob said.

Bobby put it on top.

பாபியின் வெது
பிறந்தநாள் அன்று
பாபி அந்த
சதுரக்கட்டைகளை
எடுத்துவந்தான்
.மெல்ல கோபுரம்
கட்டினான்.

ஒரே ஒரு
கட்டைதான் மிச்சம்
இந்தா யானை படம்
போட்ட கட்டை
என்றார் பாப். பாபி
அதை உச்சியில்
வைத்தான்.

Bob sneezed!

“Elephants always make you sneeze, Bob,” Bobby said. “We’ll just have to try the next time. Now, tell me some stories.”

Bob did.

பாப் தும்மினார் பாப்
யானைகள்
எப்போதும் உங்களை
தும்ம வைக்கிறது
என்றான் பாபி.

எப்போதும் நாம்
அடுத்து அடுத்து
முயன்று கொண்டே
இருக்கவேண்டும்
இப்போது கதைகள்
சொல்லுங்கள்
என்றான் பாபி .

Then Bob said, “Bobby, tell story how you teach Bob to walk.”

“Well, Bob, you leaned on my shoulders and then I said, ‘Now one foot, now the other.’ And before you knew it . . .”

பாப் சொல்ல தொடங்கினார். பாப் சொன்னார் ,”பாபி , பாப் க்கு எப்படி நடக்ககற்றுக்கொடுத்தாய் என்று கூறு என்றார் .

”நல்லது பாப் .நீங்கள் என் தோள்கள் மீது சாய்ந்துகொண்டீர்கள் நான் சொன்னேன் “இப்போது ஒரு கால் , இப்போது மற்றொரு கால் “என்று, நீங்கள் உங்களை அறியாமலேயே நடந்துவிட்டீர்கள் “ என்றான் .

